

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1928 | 77. AARGANG

VELKOMMEN, PRÆSIDENT WIDTSOE.

Det er os en Glæde gennem disse Linier at byde vor elskede og agtede Præsident over den europæiske Mission, Dr. John A. Widtsoe, velkommen til Danmark. Vi véd, at alle Missionærer og Kirkens Medlemmer i den danske Mission er forenet i Ønsket om, at Præsident Widtsoes Besog her maa være til Velsignelse for os alle, og at han vil føle sig hjemme blandt os — føle, at vi ærer og agter ham, og at hans Raad og Instruktioner vil blive modtaget med Taknemmelighed.

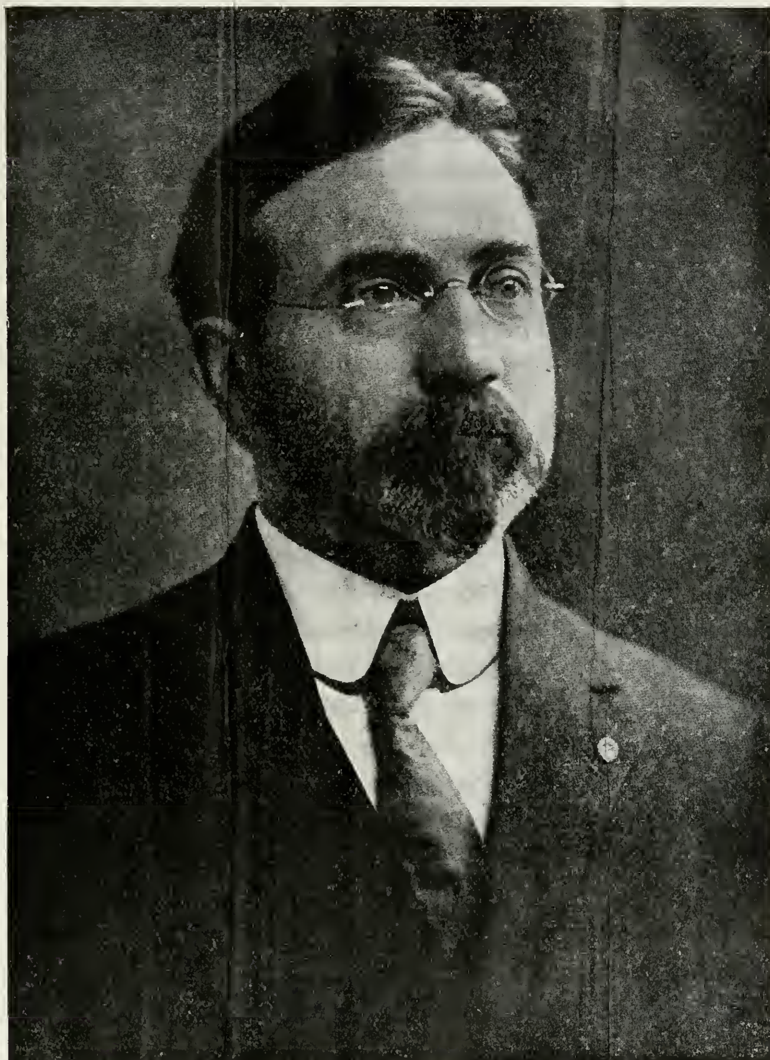
Det er et stort Privilegium at have en af Herrens mest betroede Mænd i vor Midte — en Mand, hvis Liv og Virksomhed har været helliget til Forbedring af Samfundet ved at yde det sin Tjeneste baade i det praktiske daglige Liv saavel som paa det aandelige Omraade, og vi føler os saa meget mere stolte og taknemmelige for Præsident Widtsoe, da han er af skandinavisk Fødsel og annammede Evangeliet i sit Fødeland Norge. Nedenstaaende korte Bekrivelse af Præs. Widtsoes Liv og Virksomhed vil give os et bedre Indblik i denne Mands Betydning for Samfundet.

John A. Widtsoe var født paa Øen Frøjen ved Trondhjem,

Norge, den 31. Januar 1872, og blev Medlem af Kirken den 3. April 1884 og kom derefter med sin Moder og yngre Broder, Osborne Widtsoe, til Utah. Studerede og tog Eksamen ved et af Amerikas største Universiteter, Harvard i Cambridge, og ligeledes ved Gottingen Universitetet i Tyskland i 1899. Havde derefter forskellige offentlige Stillinger i Stat og Skole forbundet med Undervisning i Landbruget, indtil han i 1907 fik Stillingen som Præsident over Utahs Landbrugs-Kollegium, Logan, hvilken Stilling han indehavde, indtil han i 1916 blev Præsident over Utahs Universitet. Da han den 21. Marts 1921 blev kaldet som Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Stedet for Anthon H. Lund, der var afgaaet ved Døden, indsendte han sin Resignation som Præsident over Universitetet. Præs. Widtsoe blev opholdt som Medlem af de Tolvs Raad ved Kirkens Hovedkonference i Salt Lake City den 6. April 1921. I Efteraaret 1927 blev han kaldet til at afløse Præs. James E. Talmage som Præsident over den europæiske Mission, hvilken Stilling han overtog ved Nytaarstid. Hans Hustru, Leah E. Dunford Widtsoe, ledsager sin Mand paa denne Mission og er Præsidentinde over de Kvindelige Hjælpeforeninger i den europæiske Mission.

Foruden at varetage disse mange ansvarsfulde Stillinger har Præs. Widtsoe fundet Tid til at udgive en Mængde Bøger og Skrifter baade paa religiøse og Landbrugsomraader, da han er en af de Forenede Staters største Autoriteter paa Landbrugets Omraade — i Særdeleshed angaaende Opdyrkning af nye Landarealer og Overrislings-Systemet. Præs. Widtsoe har ogsaa skrevet Afhandlingen »Fornuftmæssig Teologi«, der nu gengives i »Stjernen«.

Under Besoget her vil Præs. Widtsoe deltage i en genealogisk Kongres i København, hvortil han har faaet speciel Indbydelse, og vil være en af Talerne. Ligeledes vil alle Missionærerne, der virker i den Danske Mission, blive indkaldt til København, og en Missionærkonference vil blive afholdt

DR. JOHN A. WIDTSOE,
EN AF KIRKENS TOLV APOSTLE, OG
PRÆSIDENT OVER DEN EUROPÆISKE MISSION.

Mandag den 13. August. Præsident Widtsoe vil ogsaa overvære saa mange af Møderne i København, som det er ham muligt, og vil sikkert glæde sig ved at stifte Bekendtskab med Kirkens Medlemmer her, og vi haaber, at Søskende og Venner vil møde frem i stort Antal og vise Præsident Widtsoe den Ære og Respekt, der tilkommer ham i hans høje og ansvarsfulde Stilling, og at vi fra vort Hjertes Inderste kan byde ham et »Velkommen, Præsident Widtsoe«.

EMBEDER OG FUNKTIONÆRER.

(Præs. *John A. Widtsoe,* »Millenial Star«.)

Embeder og præsiderende Stillinger er en nødvendig Vækst af Organisation. I de Organisationer, Kirken har til Fordel for dens Medlemmer, er alle de ledende Stillinger besat fra Medlemmernes egne Rækker. At være skikket til saadanne ledende Stillinger kommer hovedsagelig ved trofast Hengivenhed til Kirken og forudgaaende Deltagelse i Kirkens Arbejde. Den Helligaands Inspiration til at lede Arbejdet paa rette Maade vil blive givet dem, der i Tro og Oprigtighed hengiver sig selv til Arbejdet.

En Person, der er kaldet til at lede, enten det er som Præsident, Raadgiver, Sekretær eller Klasseleder, har et stort Ansvar. Han maa være lydig til alle Evangeliets Forskrifter. Han maa give og tage imod Raad i en villig og ædel Aand, og han maa respektere sine Medarbejdere. Han maa tilsidesætte sig selv og sine egne Ønsker for at se efter andres Behov og Velfærd. Hans Opførsel og Tale maa tilvejebringe Fred og Harmoni. Hans Liv maa være dadelfrit, saaledes at hans Eksempel kan følges af alle. Han skulde hellere søge efter Dyd end efter Fejl hos sine Medmennesker. Han maa være alles Tjener.

Saaledes at underkaste og opofre sig selv for andre, som det nødvendigvis forlanges af en Funktionær i en af Kirkens Or-

ganisationer, vil give os Løn i Forhold til vore Efterstræbelser. Naar han hjælper andre, hjælper han sig selv. Naar han udforer sin Gerning paa rette Maade og i Bon, vil han finde ny Glæde og uventet Styrke — han vokser fremad mod Fuldkommenhed. Enhver Pligt i Kirken, der udføres samvittighedsfuldt, forbedrer og udvikler Arbejderen, saaledes at han bedre er i Stand til at udføre alt i Retfærdighed.

At blive kaldet til en ledende Stilling i en af Kirkens Organisationer skulde modtages med Glæde og Ydmyghed. Herren gør hans svageste Tjenere til værdige Redskaber, hvis de underkaster sig hans Villie og flittigt hengiver sig til Arbejdet. Vi kan intet bedre udføre, end naar vi er kaldet til at tjene Sandhedens Sag. At være fundne værdige til et saadant Kald, burde i sig selv give os en sand Tilfredsstillelse.

En hæderlig Afløsning fra en ledende Stilling — ligemeget hvor kort eller lang Tjenestetiden har været — skulde i lige Maade modtages med Taknemmelighed. Den skulde aldrig modarbejdes i Ord eller Følelse. Den herlige Folelse at have udfort en hellig Pligt tilfredsstillende og Erkendelsen af at have faaet nye Erfaringer og opnaaet større Udvikling, skulde være tilstrækkelig Løn for vore Efterstræbelser. Og tillige skulde vi glæde os over, at en anden Broder eller Soster vil have det Privilegium givet at arbejde som Leder.

En oprigtig Arbejder i Kirken behover aldrig at være ledig. Der er rigelig af Anledning udenfor officielle Stillinger for virkeligt Arbejde i Kirkens Interesse. Sidste Dages Hellige staar ikke stille. De søger ivrigt efter nye Erfaringer og fortsat Tjeneste, og deres lykkelige Belonning er en daglig og retfærdig Fremgang. Gennem Præstedømmet kan enhver værdig Mand deltage i Arbejdet at værge over Kirken og lære dets Principer; gennem adskillige af de andre Organisationer kan enhver Mand og Kvinde være behjælpelig med at oprette Guds Rige og lære mere om de Veje, hvorpaa Menneskenes Børn skulde vandre. Og maaske et Menneske ikke kan tjene sig selv og sin Gud bedre end ved aktivt at understøtte dem,

der fra Tid til anden er kaldet til at staa som Funktionærer i Kirken. Vi skulde støtte vore Ledere, store eller smaa, ligesom Aaron og Hur støttede Moses, da hans Hænder blev trætte.

Det sidste Dages Værk behøver mange Arbejdere. Enhver kan hjælpe. Den, som tager virksom Del i Arbejdet uden Tanke om Stilling eller Arbejdets Varighed, vokser under dets fordelagtige Indflydelse. Jesu Kristi Evangelium er et Evangelium til Forbedring af Menneskeheden. Det gør »daarlige Mennesker gode og gode Mennesker bedre«. Evig Fremadskridenhed er det høje Maal for retfærdige Mennesker. Aandelig Vækst, der er opnaaet ved aandeligt Arbejde under alle Former, er Evangeliets Maalestok for Succes.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældsterne Ole Anderson og Anders P. Andersen samt Søster Minnie Anderson er hæderlig afløst fra deres Arbejde i den Danske Mission med Tilladelse til at rejse hjem den 22. August med Dampskibet »Oscar II«.

Vi ønsker dem en lykkelig Hjemrejse og takker dem for vel udført Arbejde.

BESKIKKELSE.

Ældste Laurits Aage Kjølby er beskikket til Præsident over Aarhus Distrikt og afløser Præsident Ole Anderson, som er afløst med Tilladelse til at rejse hjem.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

MISSIONSPRÆSIDENTERNES KONFERENCE I PARIS.

Ifølge Meddelelse fra Missionspræsident John A. Widtsoe er alle Missionspræsidenterne i Europa indkaldt til en Konference i Paris, begyndende den 27. dennes.

ET VIDNESBYRD.

Aalborg, 21. Juli 1928.

Præsident Joseph L. Petersen,

Korsgade 11, København.

Kære Br. Petersen:

Ja, De har vel ikke endnu modtaget mit Brev, som jeg sidst skrev; men jeg føler alligevel Lyst til at skrive til Dem igen.

Mine Tanker har dvælet ved mit Arbejde her i Missionsmarken. Jeg har nu snart været her i mit Fødeland i to Aar, og ved at lade mine Tanker gaa tilbage og se over mit Arbejde, maa jeg anerkende Guds Godhed mod hans Tjenere. Hvor mange Gange velsigner han ikke sine Børn. Vi forglemmer maaske til Tider hans almægtige og styrende Haand, indtil vi kommer i prøvende Omstændigheder.

Ved at lade mine Tanker gaa tilbage kommer jeg til at tænke paa saa mange forunderlige Ting, og jeg glæder mig usigelig meget ved at vandre omkring fra Dør til Dør og tilbyde mine Medmennesker det glade Budskab og nyde Guds Aands Bistand.

Ved at tænke paa Guds Godhed kan jeg ikke andet end at tænke paa vor Udflugt 2. Pinsedag. Alle Missionærerne i Aalborg Distrikt var tilstede for at deltage i Søndagsskolens Udflugt til Voskov. Der var mange, som deltog i denne Udflugt, og vi glædede os alle, spiste og legede med Børnene, og alt gik meget behageligt; men hvor snart kan det ikke vende sig. En af Missionærerne, Niels J. Andersen, var saa uheldig at træde forkert paa sin ene Fod, saa den gik af Led; men ved en af Brødrenes Hjælp fik de den i Plads igen, og alt syntes at være godt. Vi var atter glade som Børn og begav os paa vor Hjemtur, hvor alt gik vel.

Om Aftenen var en Del af Missionærerne tilligemed mig inviteret til at spise til Aften hos min Søster i Ryesgade. Br. Niels J. Andersen sad mellem Br. Aldrid Christensen og mig. Pludselig sank Br. Andersen sammen og var ved at falde ned af Stolen, men Br. Christensen og jeg holdt ham, saa

han ikke faldt ned. Han kom til sig selv igen og følte sig atter stærk. Da Aftensmaaltidet var forbi, lagde Br. Niels J. Andersen sig paa Divanen for at hvile sig, da hans Fod syntes at besvære ham en Smule, medens vi andre gik ind i det tilstødende Værelse for at høre min Niece spille paa Klaver. Efter at have givet os nogle faa Numre, gik hun tilbage til Spisestuen, men kom hurtig tilbage og sagde: »Onkel, kom! Hvad er det? Han dør!« Vi kom til og saa Ældste Niels J. Andersen bleg og indfalden i Ansigtet, og det syntes, som om Krampen vilde tage ham bort. Der stod vi og saa paa ham; vi betragtede ham, som han laa der, bleg, henfalden, kold og hjælpeløs. Min Svoger sagde, at vi maatte sende Bud efter Lægen; men det syntes jeg og Missionærerne ikke. Vi sendte Bud efter Olie og salvede Br. Andersen og bad for ham, og til vor store Glæde hørte Herren, vor Gud, os, og jeg fik det Vidnesbyrd, at Br. Andersen vilde gaa med os hjem. Min Svoger vilde, at vi skulde leje en Automobil, men det behøvede vi ikke; thi Br. Andersen stod op og gik med os hjem.

Ja, hvor forunderlig er ikke Herrens Veje til at vise Menneskene sin store Magt og grænseløse Godhed mod sine Børn. Ja, til at vise Menneskene, at disse Tegn skal følge dem, som tror, og jeg véd, om vi vil fæste vor Lid til Herren, vil han velsigne os, og mange vil glæde sig i Kristi Evangelium, og Herrens Tjeneres Glæde vil være stor. Ja, jeg har stor Aarsag til at glæde mig. Siden hin Aften er en bleven omvendt og indlemmet i Guds Kirke af samme Hus, og jeg har et stort Haab om, at andre fra dette Hus ogsaa vil komme og slutte sig til Kirken.

Jeg glæder mig meget i mit Arbejde her i mit Fædreland, og jeg ønsker og beder, at Guds Fred og Naade maa være over hans Folk.

Deres Broder og Medarbejder i Evangeliet.

Christian Dausel,
Præsident, Aalborg Distrikt.

»PIONEERDAGEN«

den 24. Juli, blev i Aar fejret i Kobenhavns Gren paa en meget storslaaet og højtidelig Maade under Ledelse af Grenens Ungdomsforening. Der var arrangeret et stort og righoldigt Program indbefattende adskillige Numre af Sangkoret, Sangsoloer, Musiknumre, Deklamationer. Missionspræsident Jos. L. Petersen gav en meget interessant Beskrivelse af de Genvordigheder, som de første Pioneerer maatte gennemgaa, og viste, hvorledes Herren havde velsignet Folket, der vandrede ud til Klippebjergene. Et interessant Nummer paa Programmet var ligeledes et Optog forestillende en Skare Pioneerer paa deres Vandring over Prærien, og hvorledes de holdt Hvil, hvor de udtrykte deres Følelser i Ord og Sang. — Str. Ida Petersen talte ogsaa til Forsamlingen og fortalte nogle Tildragelser fra Pioneerdagene, hvor Herren paa en forunderlig Maade havde hjulpet sit Folk.

Der var ca. 300 Mennesker tilstede, hvoraf ca. Halvdelen fremmede, som med Undren lyttede til det meget interessante Program, og der var mange, der var dybt grebet af, hvad de saa og hørte. Ungdomsforeningen fortjener Ære og Tak for dens Arbejde, hvorved denne Aften blev en Begivenhed, der længe vil erindres i Kobenhavns Gren. *Ph. J.*

DØDE GERNINGER KAN IKKE FRELSE.

(Dr. *James E. Talmage,* af de Tolvs Raad, i »Liahona«.)

Ritualer, Trosbekendelser, Formaliteter og Ceremonier er almindelige blandt religiøse Samfund, enten de er kaldet Kirker eller andet. En foreskeven Formalisme er ret ofte fundet at være den adskillende Karakteristik blandt bestemte Sekter og Partier.

Medens Anvendelsen af Udtrykkene »Ceremoni« og »Ordinance« er mange Gange og paa forskellige Maader brugte for at mene det samme, er de dog vidt forskellige i Mening, naar de bruges paa en fin og mere korrekt Maade i Sproget.

En Ceremoni kan være en saadan og intet mere — en synlig Udførelse, indbefattende det fysiske Arbejde i vigtige verdslige Fremgangsmaader — eller det kan være et udvortes Udtryk for en Ordinance, der er grundlagt ved Myndighed og er af en langtrækkende Betydning. Vi gør vel i at bemærke denne Forskel. Ceremonier er udførte; Ordinancer er administrerede.

I aandelig Henseende — i Særdeleshed med Hensyn til de Betingelser, der er guddommeligt specificeret at være nødvendige for Frelse — er bestemte Ordinancer bleven givet til en mere effektiv Administration, og i hvilke Myndighed er uundværlig. Hvis den guddommelige Myndighed mangler, kan en Mand døbe en anden, hvad den fysiske Neddyppelse af Personen angaar, og ligemeget hvor gribende det er, saa er det dog kun en tom Ceremoni. Hvis Døberen usandfærdigt paastaar at have guddommelig Myndighed til at udføre Handlingen, bliver Ceremonien en Vanhelligelse, og den, der udfører Handlingen, gør sig skyldig i gudsbespottelig Indbildskhed.

Daab til Syndernes Forladelse — Ordinancen Gud har givet med Løfte om, at den lovformelige døbte skal derved opnaa Frelse — skal administreres i den hellige Treenigheds Navn, og Fuldmagten til at administrere i disse hellige Navne maa ikke være selvpaataget. Til Apostlene, der havde modtaget det hellige Præstedomme gennem Herrens personlige Ordinance, gav den opstandne Kristus en speciel Befaling:

»Gaar derfor hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.« (Matt. 28: 19.)

Til de tolv Nephiter og nogle andre faa, der var ordineret af Herren paa det vestlige Fastland (Amerika), var givet en lignende Befaling med Hensyn til Fuldmagten, ved hvilken Daaben alene kunde administreres; og de bestemte Ord, der skulde bruges, var givet saaledes:

»Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg dig i Faderens,

Sønnens og den Helligaands Navn, Amen.« (Mormons Bog, 3. Nephi 11: 25.)

Med samme Nøjagtighed er Maaden, hvorpaa Daaben administreres i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremsat gennem Aabenbaring fra Himlen i den nuværende Husholdning, og den betingede Fuldmagt er bleven givet af Gud tilligemed Maaden og Ordene, der skulde bruges, som følger:

»Daaben forrettes paa følgende Maade med alle dem, der omvender sig: Den Mand, som er kaldet af Gud og har Fuldmagt fra Jesus Kristus til at døbe, gaar ned i Vandet med den, som har fremstillet sig til Daab, og siger, idet han kalder ham eller hende ved Navn: Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, Amen.« (Pagtens Bog, 20: 72—73.)

Formaliteter og Ceremonier, der øjensynligt er udført for at gælde paa den anden Side Graven, er kun flygtende Skygger, hvis det hellige Præstedømmes Fuldmagt mangler. Ordinancer, der er givet ved guddommelig Befaling og administreret af Mænd, der er autoritativt ordineret, indbefatter den bestemte Bestandighed og Sikkerhed for Frelse — forudsat at den døbte troende ikke forspilder sin herlige Titel gennem Synd.

Det staar som en uomstødelig Kendsgerning, at gennem de lange Aarhundreder af aandeligt Mørke, der fulgte det almindelige Frafald efter den apostolske Husholdning, paastod Menneskene at have en Fuldmagt, de ikke paa nogen Maade besad, og de forsøgte at udføre deres egne paafundne Ceremonier i Mangel af de Ordinancer, de ikke kunde administrere. Herrens Røst har saaledes givet os den advarende Kendsgerning:

»Thi de ere afvegne fra mine Skikke og have gjort min evige Pagt til intet.« (Pagtens Bog 1: 15; sammenlign Esaias 24: 5.)

Apostlene i fordums Dage fandt det nødvendigt til alvorligt at prædike imod den alt for fremherskende Formalisme fra Moseloven, til hvilke Jøderne gennem Traditioner og gejstlig Herredømme var fast sammenkyttet. Loven, der allerhøjest

var en disciplinær Lovbog som en Forberedelse til Evangeliet, der da var givet ved Jesu Kristi jordiske Mission, var bleven fuldført ved Herrens Død og Opstandelse. Imod den fejlagtige Betydning af disse døde Gerninger, der nu var erstattet og derfor ude af Kraft, var Folket advaret, og med ligesaa stor Inderlighed var de henvist til levende Gerninger ved Lydighed til Evangeliets Love og Ordinancer, der er Udtryk for en vedvarende Tro paa Frelseren, hvis Disciple de gav sig ud for at være.

Berørende Unyttigheden af Daabs-Ceremonien, naar den er udført uden Præstedømmets Fuldmagt, siger Herren saaledes i 1830:

»Se, jeg siger eder, at alle gamle Pagter har jeg heri ladet bortskaffe, og dette er en ny og en evig Pagt, ja den samme, som var fra Begyndelsen af. Om derfor et Menneske blev døbt hundrede Gange, nytter det ham dog intet; thi I kunne ikke indgaa ad den snævre Port ved Mose Lov, ej heller ved eders døde Gerninger; thi det er for eders døde Gerningers Skyld, at jeg har ladet denne sidste Pagt og denne Kirke blive oprettet for mig, ligesom i fordums Dage. Gaar derfor ind ad Porten, som jeg har befalet, og søger ikke at raadføre eders Gud. Amen.« (Pagtens Bog, 22.)

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 239.)

Følelserne. Følesansen er et svagt, utilfredsstillende Udtryk for den store, vigtige Aandsevne, ved hvilken Mennesket kan sætte sig i Forbindelse med usynlige Regioner. Denne Sans stiller Mennesket paa Grænselinjen, saa at sige, mellem Jordelivet og det ydre Univers. De, der ved Brug af den finere Følelsessans er stillet i Forbindelse med de Kræfter, der omringer Menneskene, nyder en indre Tilfredsstillelse, der ikke kan opnaas paa nogen anden Maade.

Vi Mennesker burde endvidere bestræbe os for at dyrke

vore Følelser lige overfor vore Medmennesker. Vi maa lære at sympatisere med dem i deres Modgang, glæde os ved deres Glæde og have Medlidenhed med dem i deres Synder. At uddanne Folelserne er ligefrem en Pligt, der paahviler Mennesket.

Den aandelige Sans. Den aandelige Sans staar i nær Forbindelse med Følelserne. Menneskets Dyder, saasom Haab, Medlidenhed og Barmhjertighed kan naa en høj Grad af Udvikling, men kun formedelst den indre Forsikring som Grundlag, at det i Virkeligheden er Mennesket muligt at lære den usynlige Verden at kende. Den aandelige Sans udvikles efterhaanden, som man besjæles af denne indre Overbevisning, og som man efter bedste Evne bestræber sig for at erholde en mere fuldstændig Forstaaelse angaaende samme. Nye Verdener, saa at sige, kommer til Syne for vort Blik; man føler ligefrem Fornemmelsen af den inderlige Kærlighed, der besjæler det aller højeste intelligente Væsen, og som muliggjorde Undfangelsen af den Tanke, der havde den oprindelige store Plan til Følge.

Symbolik. Efterhaanden som Mennesket udvikles, føler det sig tilfreds med, ved Hjælp af meningsfulde Symboler, at lære evige Sandheder at kende. Det vil sige, det lærer at føle sig tilfreds med at vide, at det ikke fuldt ud fatter alt. Dette Emne er der allerede blevet hentydet til, og derfor behøves det ikke videre at fremhæves. Nadverens Sakramente, en af Kirkens Ordinancer, er et af de storste Symboler, man kender til. Det staar som et Sindbillede paa Jesu Lidelse og Død for Menneskeslægtens Skyld, paa det, at den store, oprindelige Plan kunde fuldstændiggøres. — Denne Ordinance bestaar i, at man tager Del i det hellige Sakramente ved Nydelsen af Brød og Vand, der bør staa for vort Sind som Symboler paa det Sonoffer, der tilvejebragtes ved, at Frelseren med fri Vilje hengav sit Liv for os. Enhver anden Ordinance i Kirken er paa lignende Maade symbolsk. Men bag Symbolerne ligger i gradvis Orden den hele »store Plan« tydelig aabenbaret. Gud

fordrer, at Kirkens Medlemmer ofte deltager i Nadverens Sakramente, for at de stedse kan blive paamindede om Jesu forsonende Offer. Det samme gælder Kirkens andre Symboler; thi formedelst dem holdes det evige Livs Virkeligheder frem for Øjet.

Uddannelse. Livet i det hele taget er kun en evigvarende Uddannelse eller Forbedring for videre Aktivitet. Det er derfor intet Under, at en korrekt Livsfilosofi først og fremmest kræver Skoler og andre Institutioner, for at Menneskets Evner kan blive uddannede. Uddannelse, fuldstændig og til Overflod, eksisterer og gennemføres i Kristi Kirke. Det er i Virkeligheden et Bevis for Kirkens Sandfærdighed, at den værner om og befordrer Uddannelse i det hele taget og for dens Medlemmer i Særdeleshed.

TILFREDSHED MED DET DAGLIGE ARBEJDE.

Alle og enhver maa nødvendigvis arbejde — i Selvforsvar, om ikke af nogen anden Grund. Dersom man ikke beskæftigede sig med Arbejde af et eller andet Slags, vilde Udartning, baade legemlig og aandelig, snart finde Sted. Dog er det indlysende, at alle ikke kan udføre den samme Gerning — dette vilde jo fordre, at enhver skulde beskæftige sig med saa at sige alt det forskellige Arbejde, der er nodvendigt for at tilvejebringe Livets Fornødenheder. Saadant noget er naturligvis umuligt og vilde, selv om det lod sig gøre, med Rette betragtes som en ødsel Fremgangsmaade, i en saa indviklet Civilisation, som den, vi lever i, og som kræver saa mange vidt forskellige Behov. Den største Tilfredsstillelse i Livet for Mennesket her paa Jorden bestaar i, at man føler sig tilfreds med hvilket som helst Arbejde, det falder i Ens Lod at udføre.

Forskelligheden af jordiske Fortagender. Mennesket maa, for at være Guds Bud og Befalinger lydige, beskæftige sig med at gøre sig Jorden underdanig. Men eftersom Jorden er en Organisme, der bestaar af mange forskellige Elementer, er det ingen ligefrem let Sag at adlyde dette Bud eller denne Befaling. Desforuden er Menneskenes Fornødenheder baade

mangfoldige og vidt forskellige. Men for at Menneskene paa en passende Maade kan tilfredsstille deres Behov, blev det fra Begyndelsen bestemt, at Mennesket skulde gives Magt til at overvinde Jorden og gøre sig den underdanig. For alle, baade Mænd og Kvinder, der dvæler paa Jorden, er der saaledes en Uendelighed af Opgaver, baade for Legemet og for Aanden at klare. Disse Opgaver er, som sagt, vidt forskellige, den ene fra den anden: Nogle har hovedsagelig med Legemet at skaffe; andre henhører til Aandens Behov; atter andre angaar baade Legemet og Aanden; nogle er til for dette, andre for hint væsentlige Øjemed.

Menneskenes Beskæftigelser er snartsagt utallige. Megen Utilfredshed raader hos mange, fordi de af en eller anden Grund er saa at sige bleven nødt til at sysselsætte sig med en Gerning, der aldeles ikke falder i deres Smag, medens de i Virkeligheden hellere vilde foretrække en anden Beskæftigelse. Dersom man saaledes føler sig ulykkelig stillet i det daglige Arbejde, faar hele Livet paa det nærmeste et uheldigt Udfald. Hvorfor? Fordi man under en saadan Sindsstilling ikke tilfulde kan nyde Livets mulige Glæder. Undertiden hænder det, at en saadan Utilfredshed skriver sig fra Menneskets Uvilje til i Ansigtets Sved at fortjene sit Brød. Men Uvidenhed er dog Grunden til en saadan Misfornøjelse. Hæderligt og oprigtigt udført Arbejde, der fordrer vedvarende Anstrengelse, er Kilden til mange Glæder, der finder et blivende Sted hos os.

Alt Arbejde kan være en intelligent Beskæftigelse. Dersom Intelligens gennemstrømmer alt, og hvis alt — indbefattende Menneskets daglige Gerning — henhører til den oprindelige »store Plan«, er det klart, at alt Arbejde bør udføres paa en intelligent og tiltalende Maade, baade hvad Aanden og Legemet angaar. Det er en forholdsvis ny Tanke — fornuftmæssig, som den dog er — at Aandsevnerne kan anvendes paa enhver Gerning, man befatter sig med, forudsat at den belyses formedelst Kundskab. Eftersom Mennesket har erhvervet sig forøget Kundskab, er denne Kendsgerning bleven mere og mere anerkendt. Det Faktum, at de saakaldte ringere Sysler for-

medelst Kundskab kan forædles, formilder betydelig den saakaldte Forbandelse, forbunden med Menneskets Arbejde. For Menneskets Vedkommende er dette atter en Aarsag, hvorfor Uddannelse i største Omfang skulde anvendes, for at man paa en intelligent Maade kan lære at forstaa den virkelige Betydning, forbunden med Livets forskellige Opgaver. Uddannelse fortjener altsaa retmæssig Understøttelse til stræbsom Efterforskning i alle Retninger; og den sætter Erkendtlighedens Stempel paa ærligt Studium og omsorgsfuld Undersøgelse af enhver Art. Alt Slags Arbejde maa udføres, og en fuldstændig Forberedelse for samme er absolut nødvendig, dersom man skal forvente at opnaa de bedste Resultater. (Fortsættes.)

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for September 1928.

Nadververs:

Igen vi staar ved Herrens Bord,
Med Jesus, vor Forløser stor;
I Tro paa hans Forsoningsdød,
Der ene frelser os for Nød.

Korlektie:

11. Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrømmer alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade, de behager.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.